

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.721 van 22 december 2003
in de zaak A. 74.019/XII-6.**

In zake : Robert COPPENHOLLE,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. De Muyt,
kantoor houdende te Maldegem,
Koningin Astridlaan 34

tegen :

het VLAAMSE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. Staelens,
kantoor houdende te Brugge,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

tussenkommende partij :

de GEMEENTE KNESSELARE,
die woonplaats kiest bij
advocaat V. Tollenaere,
kantoor houdende te Gent,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, X I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Robert Coppenholle op 16 april 1997 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 februari 1997 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij het besluit van 26 november 1996 van de gemeenteraad van Knesselare houdende zijn afzetting als gemeenteontvanger wordt goedgekeurd;

Gelet op het arrest nr. 68.120 van 16 september 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van verzoeker;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 24 april 1998;

Gelet op de beschikking van 3 juni 1998 die de tussenkomst van de gemeente Knesselare toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord, de memorie van de tussenkomende partij en het “antwoord op de memorie van de tussenkomende partij” van verzoeker;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast,

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 mei 2003, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 20 mei 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. De Muyt, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat B. Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat T. De Sutter, die loco advocaat V. Tollenaere verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is op 27 juni 1995 door de gemeenteraad van Knesselare tot gemeenteontvanger benoemd met een opdracht van 26/38 per week. Op 29 juni 1995 is hij door de raad voor maatschappelijk welzijn van Knesselare benoemd tot OCMW-ontvanger voor het resterende gedeelte van een voltijdse tewerkstelling.

1.2. Op 4 november 1996 besluit het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare tegen verzoeker een tuchtprocedure in te leiden bij de gemeenteraad. Het college stelt een dossier samen en leidt daaruit zeven tenlasteleggingen af.

Bij brief van 4 november 1996 wordt verzoeker opgeroepen om op 26 november 1996 voor de gemeenteraad te verschijnen en zich daar te verdedigen voor de volgende tenlasteleggingen :

- “1. Onbereikbaarheid tijdens de diensturen, alsook afwezigheid zonder het college hiervan in kennis te stellen;
2. Onverantwoord laattijdige betalingen zonder opgave van reden;
3. Onwettige betalingen;
4. Niet of laattijdig opvolgen van opdrachten, gegeven door het bestuur;
5. Scheldpartijen, bedreigingen en intimidatie van personeel, uitlatingen en insinuaties ten opzichte van het bestuur, de overheid en het personeel;
6. Zeer ernstige obstructie van de diensten, gebrek aan loyaliteit in het uitvoeren van opdrachten”.

De zevende door het college van burgemeester en schepenen geformuleerde tenlastelegging, te weten “het herhaaldelijk indienen van lasterlijke klachten bij de rijkswacht en de gerechtelijke overheid met immobilisme bij het bestuur en schrik bij het personeel tot gevolg” wordt in de mededeling niet meer behouden.

1.3. Het verhoor vindt plaats op 26 november 1996.

Uit de op dat verhoor gevolgde beraadslaging blijkt dat de gemeenteraad alle aan verzoeker ter kennis gebrachte tenlasteleggingen bewezen acht. Met 13 stemmen voor en 5 tegen wordt het opleggen van een tuchtstraf noodzakelijk geacht; met 13 stemmen voor en 4 tegen wordt besloten verzoeker met onmiddellijke ingang af te zetten.

1.4. Verzoeker tekent op 20 december 1996 bij ter post aangetekende brief bij de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden beroep aan, overeenkomstig artikel 5, tweede lid, van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet.

Op 20 februari 1997 besluit de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden de afzetting goed te keuren. Die beslissing, die het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep, wordt op 24 februari 1997 aan verzoeker ter kennis gebracht;

2. Over de excepties.

2.1. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij de schending opwerpen van artikel 2 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948, tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, doordat verzoeker in zijn verzoekschrift geen uiteenzetting van de feiten heeft gegeven, maar zich integendeel heeft beperkt tot de verwijzing naar de betrokken stukken uit het dossier;

Overwegende dat de uiteenzetting van de feiten bondig mag zijn, op voorwaarde dat het verzoekschrift de Raad van State en de verwerende partij over de juiste toedracht van het geschil inlicht; dat te dezen verzoeker door naar het tuchtrechtelijk dossier te verwijzen en de onderdelen daarvan op te sommen, genoegzaam van die toedracht doet blijken zodat de exceptie niet wordt aangenomen;

2.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij voorts aanvoeren dat de vordering van verzoeker formeel enkel gericht is tegen het goedkeuringsbesluit van 20 februari 1997 van de toeziende overheid, zodat middelen gericht tegen het besluit van de gemeente als tuchtoverheid als niet ontvankelijk verworpen dienen te worden;

Overwegende dat middelen, gericht tegen een aan goedkeuring onderworpen besluit geacht mogen worden geldig te kunnen worden aangevoerd bij het aanvechten van het goedkeuringsbesluit; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van “op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvormen, minstens schending van de rechten van verdediging en artikel 6 van het Europese verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, minstens van de beginselen van behoorlijk bestuur”; dat hij daarin uiteenzet (eerste onderdeel) dat “de toezichthoudende overheid met miskenning van de artikelen 287 en 288 van de gemeentewet, geen tuchtrechtelijk verslag heeft opgesteld ten behoeve van de tuchtverheid (de gemeenteraad) teneinde aldus een duidelijk onderscheid te maken tussen de overheid die de tuchtrechtelijke vervolging instelt en de overheid die de straf uitspreekt” terwijl een dergelijk verslag, rekening houdend met het doel ervan, een samenvatting van de feiten moet bevatten, een “oordeel over de vraag of deze feiten al dan niet als tuchtfeiten kunnen worden gekwalificeerd”, een voorstel om al dan niet tuchtrechtelijk te vervolgen en desgevallend een voorstel van straf en terwijl de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen geenszins aan die voorwaarden voldoet; dat hij vervolgens (tweede onderdeel van het middel) uiteenzet dat “de bestreden beslissing melding maakt van een proces-verbaal van verhoor van 7 februari 1997 van de [...] burgemeester en de [...] gemeentesecretaris” terwijl dat proces-verbaal geen melding maakt van enige verklaring van de burgemeester of van de secretaris zodat het niet voldoet aan de in artikel 303, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet gestelde vereiste dat het “getrouw de verklaringen van de gehoorde moet weergeven”; dat hij tenslotte (derde onderdeel van het middel) aanvoert dat de gemeente Knesselare ter gelegenheid van de behandeling van de zaak in beroep en meer bepaald op de hoorzitting van 27 januari 1997 “bijkomende overtuigingsstukken en ook motivering aan het tuchtdossier [heeft] toegevoegd, wat strijdig is met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” omdat, wanneer eenmaal een beslissing is genomen, alleen de motieven die daarin zijn vermeld rechtsgeldig zijn;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, overeenkomstig de artikelen 287, § 1, en 288 van de nieuwe gemeentewet voor het opleggen van een tuchtstraf aan de daar bedoelde personeelsleden, een verslag van de gemeentesecretaris vereist is; dat evenwel die bepalingen zelf dat verslag juist niet van toepassing verklaren voor het opleggen van een tuchtstraf aan onder meer de plaatselijke ontvanger; dat die bepalingen het opleggen van een tuchtstraf aan een plaatselijke ontvanger ook niet afhankelijk maken van het bestaan van een verslag van een ander gemeentelijk orgaan, en zeker niet van een verslag van de toezicht-

houdende overheid; dat de bestreden beslissing derhalve de vormvoorschriften waarvan sprake in artikel 287 en 288 van de nieuwe gemeentewet niet miskend heeft;

Overwegende wat het tweede onderdeel betreft, dat het bedoelde verhoor van 7 februari 1997 kadert in de toezichtsprocedure van de door de gemeenteraad opgelegde tuchtstraf; dat artikel 303, lid 1, van de nieuwe gemeentewet, naar luid waarvan het proces-verbaal van verhoor “getrouw de verklaringen van de gehoorde weergeeft”, een verplichting oplegt aan de gemeentelijke overheid die optreedt in een tuchtzaak; dat dit artikel op zichzelf niet van toepassing is op de overheid die zich moet uitspreken over de goedkeuring van die tuchtstraf;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, verzoeker zelf uiteenzet dat de stukken die hij aanwijst, bij het dossier zijn gevoegd op 27 januari 1997; dat verzoeker in het besproken onderdeel niet aangeeft om welke reden die toevoeging van stukken op zichzelf in strijd zou zijn met de vereisten die de wet van 29 juli 1991 aan de uitdrukkelijke motivering stelt en de goedkeuringsbeslissing zou vitiëren, die pas daarna, op 20 februari 1997, genomen is; dat verzoeker evenmin aantoont dat de bedoelde stukken en argumenten, door de tussenkomen partij aangebracht vóór de verwerende partij, van aard zijn dat deze laatste als toezichthoudende overheid slechts tot haar goedkeuringsbeslissing kon komen met inachtneming van in die stukken en argumentaties vervatte gegevens die de gemeenteraad niet in overweging heeft genomen;

Overwegende dat dienvolgens de in de drie onderdelen aangevoerde wetsschendingen niet zijn aangetoond; dat meteen ook niet blijkt hoe de bestreden beslissing zonder schending van de bedoelde wetsbepalingen, beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden of in strijd zou zijn met artikel 6 EVRM, ongeacht de vraag of dit te dezen al van toepassing zou moeten worden geacht; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert “van de rechten van verdediging en de beginselen van behoorlijk bestuur, mede gebrek aan behoorlijke motivering”, doordat bij de bespreking van de tuchtzaak in de gemeenteraad, de raadsman van verzoeker om de verdaging van de hoorzitting had gevraagd en doordat de gemeenteraad met een stemming in openbare zitting dat verzoek tot verdaging afgewezen heeft terwijl (eerste onderdeel) artikel 100 van de nieuwe gemeentewet voorschrijft dat op straffe van nietigheid “over

tuchtprocedures” geheim moet worden gestemd, terwijl (tweede onderdeel) de vraag tot verdaging op zeer ernstige gronden was gesteund, te weten het hangende kortgeding over het blokkeren van verzoekers computerbestanden betreffende de boekhouding die rechtstreeks een weerslag hadden op de tweede, derde en zesde tenlastelegging, de hangende strafklachten door verzoeker neergelegd die “op een duidelijk verband” wezen “tussen de aangeklaagde tuchtprocedure en de strafprocedure” en het verzoek om een getuigenverhoor te organiseren, en terwijl (derde onderdeel) negen gemeenteraadsleden die aan de beraadslaging over verzoekers zaak hebben deelgenomen niet als “neutrale rechter” konden optreden omdat zij “misdrijven hebben gepleegd” waartegen verzoeker een strafklacht had ingediend;

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat artikel 100, vierde lid, van de nieuwe gemeentewet de geheime stemming in de gemeenteraad verplicht stelt voor beslissingen over “tuchtstraffen”; dat een beslissing louter over het verdagen van een agendapunt, weze het dat het, als te dezen, betrekking heeft op de behandeling van een tuchtzaak en meer bepaald het verhoor van de betrokkene, niet kan worden aangemerkt als een beslissing over een tuchtstraf waarvoor artikel 100 van de nieuwe gemeentewet de geheime stemming verplicht stelt; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat daarin wordt betoogd dat het verzoek tot verdaging ten onrechte is verworpen;

Overwegende dat een eerste reden waarom verdaging werd gevraagd een geschil in kort geding tussen verzoeker en de gemeente Knesselare was; dat uit het betreffende bundel van verzoeker kan worden afgeleid dat aan die procedure het feit ten grondslag ligt dat het gemeentebestuur zijn toegang zou belemmeren tot het boekhoudkundig informatica-systeem, zodat verzoeker zelf geen toegang meer kon krijgen tot het leningenbeheer; dat dit geschil als zodanig geen rechtstreeks verband vertoont met enig tegen verzoeker aangevoerd tuchtfeit zodat de gemeenteraad terecht in zijn besluit van 26 november 1996 mocht stellen dat verzoeker niet aantoonde dat uit die procedure nuttige gegevens voor de tuchtzaak konden worden geput;

Overwegende dat een tweede reden die de vraag tot verdaging ondersteunde de strafklachten betrof die verzoeker tegen bepaalde personen had

ingediend; dat volgens verzoeker er een duidelijk verband bestaat tussen de klachten die hij indiende en de hem ten laste gelegde feiten; dat echter geen regel de gemeenteraad ertoe verplichtte met het opleggen van de tuchtstraf te wachten totdat de strafklachten hun volledige beloop hadden gekend, in voorkomend geval tot de definitieve uitspraak van de strafrechter; dat voorts, in zoverre met het onderdeel bedoeld wordt te zeggen dat het tuchtdossier zonder de resultaten van de strafonderzoeken onvoldoende onderbouwd was om de gemeente toe te laten de tenlasteleggingen voor bewezen te houden, het samenvalt met het derde middel;

Overwegende dat ten slotte een verdaging verzoeker in de mogelijkheid diende te stellen getuigen op te roepen; dat de gemeenteraad tegenwierp dat verzoeker geen enkel concreet element aanreikte waaruit het nut van een getuigenverhoor kon blijken; dat verzoeker die vaststelling niet op overtuigende wijze weerlegt;

Overwegende dat aldus niet is aangetoond dat de gemeenteraad ten onrechte de vraag tot verdaging verworpen heeft; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende, wat het derde onderdeel van het middel betreft, dat volgens verzoeker negen raadsleden er zich van hadden moeten onthouden aan de besluitvorming over de tuchtstraf deel te nemen; dat hun in het bijzonder wordt verweten niet meer genoeg onbevangen te zijn geweest ten gevolge van de strafrechtelijke klachten die verzoeker had ingediend;

Overwegende - nog daargelaten de vraag of het indienen van strafrechtelijke klachten tegen gemeenteraadsleden op zichzelf volstaat om die gemeenteraadsleden als zo persoonlijk bij de tuchtzaak betrokken te zien dat zij als leden van de gemeenteraad die in een tuchtzaak uitspraak moeten doen geacht moeten worden niet meer over de vereiste afstandelijkheid te beschikken - dat het onpartijdigheidsbeginsel, dat het verbod inhoudt om tegelijkertijd als rechter en partij op te treden, in bestuurlijke aangelegenheden er niet mag toe leiden dat, door de onthouding van sommige betrokkenen van deelneming aan de besluitvorming, het nemen van een regelmatige beslissing onmogelijk wordt, zoals de gemeenteraad vaststelde; dat in dat verband te dezen moet worden opgemerkt, vooreerst, dat de gemeenteraad van Knesselare uit negentien raadsleden bestond, dat hij dienvolgens overeenkomstig artikel 90, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet geen besluit kon

nemen indien niet tenminste de meerderheid van de zittinghebbende leden aanwezig was, dat aldus, om geldig over de tenlasteleggingen tegen verzoeker te kunnen beslissen zonder de gewraakte raadsleden, de aanwezigheid vereist was van alle andere raadsleden; dat voorts dit vereiste te dezen niet onaanzienlijke praktische moeilijkheden zou hebben meegebracht; dat immers raadslid De Blaere niet de gehele hoorzitting had bijgewoond en dan ook niet aan de beraadslaging en de stemming over een tuchtstraf tegen verzoeker mocht deelnemen -en zulks evenmin heeft gedaan-, zodat de gemeenteraad bij afwezigheid van de negen gewraakte raadsleden niet meer voldoende in getal zou zijn geweest; dat in die omstandigheden geen schending van het betrokken algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan worden aanvaard; dat het derde onderdeel van het middel en dienvolgens het tweede middel in zijn geheel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat het bestreden goedkeuringsbesluit “zich bij de beoordeling van de ten laste gelegde feiten gesteund [heeft] op onwettige bewijsstukken die na de tuchtprocedure aan het bundel werden toegevoegd en geen deel uitmaakten van het oorspronkelijk tuchtdossier, terwijl de feiten ab initio door [verzoeker] werden ontkend” en dat het bestreden goedkeuringsbesluit de door hem voor de gemeenteraad en in graad van beroep gemaakte opmerkingen niet beantwoord heeft waardoor dat besluit “berust op niet bestaande feiten, onjuistheden of juridisch ongegronde beschouwingen” en genomen is met miskennis van de regels inzake de bewijsvoering en de formele motivering; dat hij vervolgens, in zes onderdelen van het middel, deze aspecten van de zaak nader toelicht met betrekking tot elk der tenlasteleggingen;

Overwegende dat de bestreden beslissing kadert in het aan de verwerende partij toegekende goedkeuringstoezicht; dat in dat kader de verwerende partij niet vermag de beoordeling van de gemeenteraad over te doen en daarbij in voorkomend geval gegevens in aanmerking te nemen die niet aan de gemeenteraad ter kennis waren; dat de bevoegdheid van de overheid die met de goedkeuring van een door de gemeenteraad opgelegde tuchtstraf belast is, ertoe beperkt is na te gaan of de gemeenteraad met inachtneming van de gegevens waarover hij beschikte correct gehandeld heeft onder meer toen hij de aan verzoeker ten laste gelegde tuchtinbreuken als bewezen beschouwde; dat een goedkeuringsbeslissing dienvolgens onregelmatig is wanneer de gemeenteraad op grond van de hem ter beschikking staande gegevens de tenlasteleggingen niet voor bewezen mocht houden of wanneer de goedkeurende overheid slechts tot de goedkeuringsbeslissing is kunnen komen

met inachtneming van gegevens die de gemeenteraad niet in overweging genomen heeft; dat het onderzoek van het middel vanuit dat oogpunt moet gebeuren;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de eerste tenlastelegging (onbereikbaarheid tijdens de diensturen en afwezigheid op de dienst zonder kennisgeving) in een eerste onderdeel van het middel betoogt dat hij “aan geen wettelijke uren is gebonden” zodat de beslissing van 13 mei 1996 van het college van burgemeester en schepenen waarbij zijn uurrooster wordt vastgesteld “niet wettelijk kan verantwoord worden”, dat hij iedere dag beschikbaar is geweest, dat hij zijn tijdelijke afwezigheid op bepaalde uren aan de hand van zijn dagboek verrechtvaardigd heeft en dat de vaststelling van zijn afwezigheden “gemanipuleerd” is, ten bewijze waarvan hem een onbeschikbaarheid op een zondag wordt verweten, dat indien het “een elementaire vorm van beleefdheid” zou zijn het schepencollege op de hoogte te stellen van een tijdelijke afwezigheid zulks nog geen wettige grond kon zijn om hem af te zetten, dat de bestreden beslissing steunt op een in graad van beroep overgelegd document van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen waarin gesteld wordt dat een ambtenaar ertoe gehouden is te bewijzen dat hij voldoende uren gepresteerd heeft, dat er geen verslag is opgemaakt omtrent “elke zogezegde niet-bereikbaarheid” en dat hij nooit kennis heeft gekregen van de brief van 13 september 1996 van de burgemeester waarin hij werd aangemaand uitleg te geven over zijn afwezigheden;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare, onder wiens gezag verzoeker het ambt van plaatselijke gemeenteontvanger uitoefent, op 13 mei 1996 besloten heeft de wekelijkse werkuurregeling van verzoeker, wat zijn opdracht in de gemeente betreft, vast te stellen en hem de verplichting opgelegd heeft “iedere afwezigheid (...) vooraf aan het College (te melden)”; dat in functie van die werkregeling gedurende de daaropvolgende maanden lijsten zijn aangelegd waarop de veelvuldige afwezigheid van verzoeker op zijn dienst vastgesteld is en dat de aldus vastgestelde afwezigheden door de gemeenteraad in aanmerking zijn genomen om de tenlastelegging voor bewezen te houden; dat verzoeker in zijn verdediging voor de gemeenteraad uiteengezet heeft dat hij alle afwezigheden kon verantwoorden omdat hij “een agenda bijhoudt van zijn werkzaamheden” -agenda die hij niet aan de gemeenteraad voorgelegd heeft- en er in het algemeen op gewezen heeft dat hij zijn controletaak met de grootste onafhankelijkheid moet kunnen uitoefenen; dat de gemeenteraad met die gegevens voor ogen terecht heeft kunnen vaststellen dat verzoeker herhaalde

malen onbereikbaar is geweest zonder dat het college van burgemeester en schepenen daarvan in kennis was gesteld; dat de talrijke vaststellingen die de tenlastelegging onderbouwen en die verzoeker niet echt tegenspreekt, de vraag of er ten onrechte een afwezigheid op een zondag genoteerd is tot een randprobleem maakt die de tenlastelegging in haar geheel niet aan het wankelen brengt; dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de voormelde brief van de gouverneur blijkens die beslissing zelf een verwijzing “ten overvloede” is; dat in die omstandigheden ook de bestreden goedkeuringsbeslissing de tenlastelegging terecht voor bewezen heeft kunnen houden; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de tweede tenlastelegging (onverantwoord laattijdige betalingen zonder opgave van redenen) aanvoert dat de eventuele laattijdigheid van de betalingen niet aan zijn schuld te wijten is, maar dat hij ze niet kon uitvoeren omdat de boekhouding door het bestuur “geblokkeerd” werd en omdat de “betalingsaanrekeningen” niet wettelijk waren; dat hij ook doet gelden dat geen van de aanmaningen naar dewelke de bestreden beslissing verwijst hem ter kennis gebracht is en dat hij de notulen van het schepencollege van 23 september 1996, waarin is vastgesteld dat hij betalingen afhankelijk stelde van het inlossen door de gemeente van een aantal eisen, niet medeondertekend heeft;

Overwegende dat de bestreden beslissing terecht verwijst naar het aan de gemeenteraad voorgelegde tuchtdossier en naar de daarin voorkomende “aaneenschakeling [...] van aanmaningen in verband met niet betaalde facturen of laattijdige betalingen, ondanks het feit dat daaromtrent geldige mandaten bestonden”; dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze de door hem aan het gemeentebestuur verweten blokkering van de boekhouding een invloed heeft kunnen hebben op de laattijdigheid van die betalingen; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de derde tenlastelegging (uitvoeren van onwettige betalingen) aanvoert dat de betalingen aan het O.C.M.W. maandelijks per twaalfden moeten gebeuren, dat hij dienaangaande niets onwettigs heeft gedaan, dat de betaling aan het Comité Muziekonderwijs betrekking heeft op een verplichte uitgave, en dat die betalingen nadien ook door het bestuur zijn gehonoreerd;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het honoreren van een betaling niet inhoudt dat die betalingen zonder mandaat mogen gebeuren;

Overwegende dat de gemeenteraad aangenomen heeft dat verzoeker een bedrag van 150.000 frank betaald heeft aan het Comité Muziekonderwijs en 10.000.000 frank aan het O.C.M.W. zonder daarvoor over de vereiste betaalopdracht te beschikken; dat de bestreden goedkeuringsbeslissing stelt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verhoor toegegeven heeft dat hij de betalingen heeft gedaan zonder over een getekend mandaat te beschikken “zodat hij wettelijk gezien geen betalingen kon doen”; dat de uiteenzetting van verzoeker dat de betalingen nadien gehonoreerd zijn, niets afdoet aan de vastgestelde tekortkoming; dat het derde onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een vierde onderdeel van het middel en betreffende de tenlastelegging van het niet of laattijdig gevolg geven aan opdrachten gegeven door het bestuur, aanvoert dat het tuchtstraftbesluit van de gemeenteraad acht “onderaanklachten” in aanmerking neemt terwijl er in de formele tenlastelegging slechts sprake was van “onder-tenlasteleggingen”, terwijl de bij de oproeping gevoegde beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 4 november 1996 die leemte niet vermag goed te maken en terwijl die laatste beslissing ook nog melding maakte van een zevende tenlastelegging die in de oproepingsbrief niet werd overgenomen, zodat is gehandeld in strijd met artikel 301, tweede lid, 1°, van de Nieuwe Gemeentewet, volgens welke bepaling de oproeping melding dient te maken van al de ten laste gelegde feiten;

Overwegende dat de verwerende partij erop wijst dat de oproepingsbrief bijzonder duidelijk is doordat er expressis verbis wordt in aangegeven dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen wordt bijgesloten teneinde verzoeker een duidelijk beeld te geven van de feiten waarover hij zich moest verantwoorden; dat zij met betrekking tot het zevende punt, vervat in de beslissing van het schepencollege, opmerkt dat de voorzitter verklaard heeft dat op dit stuk geen vervolging ingesteld is;

Overwegende dat de gemeenteraad weliswaar onder de vierde tenlastelegging een aantal feiten begrepen heeft die blijkens de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen oorspronkelijk, op

het ogenblik van de kennisgeving van de tenlasteleggingen, onder een andere tenlastelegging, de zesde, waren ondergebracht; dat verzoeker evenwel niet aantoonst en het ook niet blijkt dat die nieuwe rangschikking van de feiten hem geschaad heeft of op enige wijze zijn rechten van verdediging beïnvloed heeft;

Overwegende dat de zevende tenlastelegging, zoals zij was geformuleerd in de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen, als afzonderlijke aanklacht niet behouden is, maar dat zij door de gemeenteraad ter sprake is gebracht bij de behandeling van de vijfde tenlastelegging, waarover verzoeker zich behoorlijk heeft kunnen verdedigen; dat het vierde onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat in het vijfde onderdeel van het middel verzoeker stelt dat de oproeping betreffende de vijfde tenlastelegging (smalende uitlatingen, scheldpartijen, bedreigingen en intimidatie van bestuur en personeelsleden) niet concreet genoeg was, en dat de bij de oproeping gevoegde beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen de nietigheid van de oproeping niet kan goedmaken;

Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat de beslissing van 4 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen de tenlasteleggingen vermeld in de eigenlijke oproepingsbrief op afdoende wijze concretiseert, namelijk op een wijze die het verzoeker mogelijk maakt een nuttige verdediging voor te bereiden; dat de oproeping niet nietig is wegens de enkele reden dat de tenlasteleggingen verduidelijkt worden in een bij de oproeping gevoegde beslissing van het college van burgemeester en schepenen; dat het vijfde onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in het zesde onderdeel, betreffende de zesde tenlastelegging (zeer ernstige obstructie van de diensten), betoogt dat de bestreden goedkeuringsbeslissing steun vindt in nieuwe stukken aangevoerd door de tuchtoverheid en dat dezelfde feiten worden ingeroepen om twee tenlasteleggingen te onderbouwen;

Overwegende dat het een tuchtoverheid niet verboden is op eenzelfde feit twee tenlasteleggingen te steunen; dat het dossier er voorts geen blijk van geeft dat de verwerende partij, om de opvatting van de gemeenteraad met

betrekking tot de zesde tenlastelegging bij te vallen, gebruik zou gemaakt hebben van andere stukken dan deze waarover de gemeenteraad beschikte; dat het onderdeel van het middel niet gegrond is; dat aldus het derde middel in zijn geheel niet gegrond is;

3.4. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel aanvoert dat de bestreden beslissing “op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen” miskent, een “gebrek aan motivering volgens artikel 97 van de Grondwet” inhoudt en artikel 282 van de nieuwe gemeentewet verkeerd toepast, doordat het laatstgenoemde artikel de gemeenteraad toelaat een tuchtstraf op te leggen wegens “het tekortkomen in de beroepsplicht ofwel het in het gevaar brengen van de waardigheid van het ambt” terwijl de bestreden beslissing, die in de plaats gekomen is van de beslissing van de gemeenteraad, niet aangeeft dat verzoeker ofwel tekortgekomen is aan zijn beroepsplichten ofwel de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht heeft, en een eenvoudige verwijzing naar “obstructie” of “niet loyaal aan het bestuur” niet kan volstaan als de vereiste “bijzondere motivering” voor een tuchtstraf en zeker niet voor een afzetting;

Overwegende dat, zoals de verwerende partij terecht stelt, de bestreden beslissing kadert in de uitoefening van het administratief toezicht zodat zij niet in de plaats komt van de beslissing van de gemeenteraad, en de verwijzing naar de grondwettelijke verplichting om vonnissen en arresten te motiveren niet relevant is omdat de beslissing uitgaat van een orgaan van het actief bestuur; dat voorts artikel 282 van de nieuwe gemeentewet de categorieën van tekortkomingen vermeldt waarvoor de gemeentelijke overheid een tuchtmaatregel mag opleggen; dat die bepaling er de gemeenteraad niet toe verplicht in een tuchtstrafbesluit formeel aan te geven dat de bewezen geachte tenlasteleggingen binnen de een of andere categorie vallen temeer daar niet blijkt dat er terzake door verzoeker opmerkingen zijn geformuleerd; dat ook de toezichthoudende overheid er niet toe gehouden is uitdrukkelijk dienaangaande te beschikken; dat het vierde middel niet gegrond is;

3.5. Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel de schending van het “redelijkheidsbeginsel” aanvoert doordat verzoeker afgezet is wegens wrijvingen met het gemeentebestuur, terwijl de problematiek niet buiten het gemeentebestuur bekendgemaakt is, terwijl niemand -ook het gemeentebestuur niet- schade heeft geleden, terwijl de raad voor maatschappelijk welzijn op 4 december 1996 nog eenparig zijn vertrouwen in verzoeker heeft uitgesproken en terwijl hem geen enkel strafrechtelijk feit of ernstig vergrijp ten laste is gelegd; dat hij de overweging dat het

vertrouwen in verzoeker onherstelbare schade heeft opgelopen “een zuiver willekeurige beslissing” noemt die gesteund is op politieke gronden, stelt dat hij niet inziet hoe hij het bestuur en in het bijzonder de financiële dienst in discrediet zou hebben gebracht en dat hij van oordeel is dat er ten onrechte wordt gesproken van een “recidief karakter” van de tekortkomingen;

Overwegende dat de ordemotie van het O.C.M.W. gestemd is op 4 december 1996 en dus dateert van nà de gemeenteraadsbeslissing van 26 november 1996; dat de gemeenteraadsleden er bijgevolg bezwaarlijk rekening mee konden houden ook al beweert verzoeker in zijn laatste memorie dat zij reeds vóór de gemeenteraadsbeslissing bestond; dat dienvolgens de verwerende partij, die slechts een goedkeuringstoezicht uit te oefenen had, er evenmin rekening mocht mee houden aangezien zij zich niet in de plaats van de gemeenteraadsleden had te stellen; dat voorts een feit geen strafrechtelijk misdrijf hoeft uit te maken om als een tuchtvergriep te kunnen worden beschouwd; dat ten slotte blijkt dat verzoeker zich niet slechts één keer of eerder zeldzaam schuldig maakte aan de hem ten laste gelegde tekortkomingen, maar er met hardnekkigheid in volhardde, zodat in dit verband niet ten onrechte wordt gewaagd van repetitief of “recidief” karakter; dat verzoeker in zijn laatste memorie wijst op zijn blijkbaar onberispelijke staat van dienst die hij opbouwde bij tal van andere besturen; dat hoewel het inderdaad bevreemdt dat verzoeker blijkbaar enkel bij het gemeentebestuur van Knesselare in een conflictuele arbeidsrelatie is terecht gekomen, zijn wijze van functioneren voor andere besturen niet relevant is bij de toetsing van zijn handelen in dienst van die tussenkomende partij; dat het vijfde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tweeëntwintig december 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.